

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ... δρ. 95—	Ἑτησίᾳ... Φράγκα 25.—
Ἑξαμηνίως... > 14,—	Ἑξαμηνίως... > 14,—
Τριμηνίως... > 7,50	Τριμηνίως... > 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗ* (μὴνὸν ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰκονομικῆς μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 98 παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Μετ. 100000 Δ. Λομὸς 48000

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουλίου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 34

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chance.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἀνάμεσα στοὺς νεοφερμένους, ὁ Φρέδος διέκρινε καὶ τὸ Φιδέ.

Ἐπρεῖς νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν προστασία του λέγοντας:

— Φιδέ... Θέλουν νὰ μὲ σκοτώσουν!

— Ποιὸς; ῥώτης ὁ Φιδέ κοιτάζοντας μ' ἀπορία τριγύρω του.

— Αὐτός! ἀπάντησε τὸ παιδί δείχνοντας τὸ Γιακά.

Ἐπιφωνήματα ὀργῆς ἀκούστηκαν. Ὁ Φιδέ προχωροῦσε κιόλας ἀπειλητικὸς πρὸς τὸ συναδελφὸ του γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὸ λόγο τῆς διαγωγῆς του, ὅταν ὁ βασιλεὺς τὸν σταμάτησε:

— Ἦσυχαστε, ἱππότες, εἶπε ὁ φῶνοντας τὸ στίλετο μὲ τὴν ἐλεφαντίνην λαβή, σύμβολο τῆς ἐξουσίας του. Ἦμουν μπροστὰ καὶ τὰ εἶδα ὅλα... Τὸ παιδί γελάστηκε, τὸ πῆρε ὁ φόβος...

Ὁ Φρέδος δοκίμασε νὰ διαμαρτυρηθῇ, μὰ ὁ βασιλεὺς τὸν ἔκοψε:

— Δικὴ μου διαταγὴ ἦταν νὰ πιάσῃ ὁ Γιακάς τὸ δόκιμο γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ κάποιο σφάλμα του... Τὸ παιδί το πῆρ' ὁ φόβος καὶ σφύριξε... Αὐτὸ εἶν' ὅλο. Τώρα, ἱππότες, πηγαίνετε στὴ δουλειά σας... Αὕτῃ εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου.

Οἱ ἐξηγήσεις αὐτὲς δὲν ἱκανοποίησαν τοὺς συμμορίτες, μὰ οἱ ἄνθρωποι τῆς Μάυρης Μάσκας συνείθιζαν νὰ σέβωνται τὴν ἐξουσίαν ἐκείνου ποὺ εἶχαν διαλέξει γι' ἀρχηγό τους. Ἐφυγαν λοιπὸν χωρὶς ἄλλα λόγια.

Ὁ βασιλεὺς σταμάτησε τὸ Φιδέ τῇ στιγμή ποὺ ἐτοιμαζόταν ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς συντρόφους του καὶ τοῦ εἶπε:

— Πᾶρε μαζί σου αὐτὸ τὸ παιδί, Φιδέ... Εἶναι μαθητὴς σου. Δὲ σὲ συγχάιρω γι' αὐτό, γιὰτὶ σήκωσε κεφάλι ἐναντίον τοῦ βασιλιά σου. Εἶναι ἐγκλημα ποὺ τιμωρεῖται μὲ θάνατο· εἶναι μικρὸς κί αὐτὸ τὸν σώζει γιὰ τὴν ὥρ' αὐτῇ.

μὰ πᾶρ' τὸ σύ, φύλαξέ το καὶ προσέξε το νὰ μὴ τοῦ κατέβῃ πάλι νὰ μοῦ μπεῖ στοὺς ῥουθόφους, γιὰτὶ τὴ φορὰ αὐτὴν ὑὰ τ' ἀφήσω νὰ τὸ σκοτώσουν χωρὶς οἶκτο.

Ὁ Φρέδος ἤθελε νὰ μιλήσῃ, νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἐαυτό του, νὰ κατηγορήσῃ τοὺς ἐχθρούς του, μὰ ὁ Φιδέ τὸν ἐπιάσε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε μαζί του.

— Ἐλα δῶ, κακόμενοι τοῦ εἶπε.. Τόδαλες λοιπὸν πείσμα νὰ σκοτωθῇς;

Καταπνίγοντας τὴν ὀργή του, ὁ Φρέδος Δουρμπάν ἀκολούθησε τὸν δάσκαλό του καὶ βγήκε ἀπ' τὴν καταραμένη κατωμάβη, ποὺ ἄλλο ἔλειψε νὰ γίνῃ τάφος του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Φρέδου

Ὁ Φιδέ καὶ ὁ Φρέδος κάθονται στὸ ἴδιο τραπέζι, σὲ μιὰ μοναχικὴ ταβέρνα τῆς πλατείας Μπιπέρ.

Ὁ κακὸς ῥόγος ἤθελε νὰ κουδουνίσῃ ἡ τρυχα μὲ τὸ μαθητὴ του καὶ τὸν εἶχε φέρε σ' αὐτὴ τὴν ταβέρνα, ποὺ αὐτὸς μόνον τὴν ἤξερε καὶ ὅπου δὲ σόχναζαν οἱ ἱππότες τῆς Μάυρης Μάσκας.

— Δὲν ξέρει κανεὶς ἀπὸ ποῦ νὰ φυλαχθῇ, ἐξηγοῦτε ὁ Φιδέ. Οἱ ἱππότες τῆς Μάυρης Μάσκας εἶναι πανταχοῦ παρόντες καὶ γι' αὐτοὺς ἔχει βγῆ ἡ προομιλί «οἱ τοῖχοι ἔχουν ὄσιν».

Ὡστόσο ἐπιθεώρησε ὅλο τὸ μαγαζὶ καὶ ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴν

ἐπιθεώρησιν. Βλέποντας ὅστερα τὸ μαθητὴ του νὰ πέφτῃ κατὰ κίπος καὶ κατὰ χλωμὸς στὴν καρέκλα, τοῦ εἶπε:

— Ἀγόρι μου, μοῦ φαίνεται κουρασμένοι! Μήπως τυχὸν πεινᾷς;

Αὕτῃ ἡ ἐρώτησις ἔκαμε τὸ Φρέδο νὰ θυμῇ ἑαυτικῶς ὅτι, ἀπορροφημένος ἀπ' τὴν καταδίωξιν, δὲν εἶχε βάλει τίποτε στὸ στόμα του ἀπ' τὸ πρωτό.

— Ἰσως! ἀπάντησε.

— Τὶ διάβολο! Τὸ κατάλαβα ἐγὼ! εἶπε ὁ κακὸς ῥόγος καὶ διέταξε νὰ φέρουν φαί καὶ πιτό. Ὁ Φρέδος ἔφαγε τρία πιάτα σούπας καὶ ἄρχισε νὰ συνέρχεται. Ἐφαγε ὅστερα κρεὼ κατόπουλο καὶ τὰ χρώματα ξαναῆρθαν ὁλότελα στὸ πρόσωπό του. Μερικὰ ποτήρια καλὸ κρασί τὸν ἔκαμαν νὰ ξαναβρῇ ὅλη του τὴν ἐνεργητικότητα.

Ὅταν ὁ Φιδέ εἶδε τὸ μαθητὴ του ζωογονημένο καὶ ἑτοιμὸν γιὰ τίς ἐξομολογήσεις, ποὺ προκαλεῖ τὸ πιοτό, ἔκρινε τὴ στιγμή κατάλληλη γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ μερικὲς ἐρωτήσεις.

— Γιὰ πᾶς μου, σύντροφε, τοῦ εἶπε μ' ἑγ-

κάρδιο ὕψος, χτυπώντας τὸν στὸν ὦμο. Δὲν κάνεις καλὰ τίς δουλιές σου· πρέπει νὰ λές στὸν γερο-δάσκαλό σου τίς μικροκουταμάρες ποὺ κάνεις καμμιὰ φορὰ... Τὶ διάβολο ἔκανες στίς δυτεκατὴ νύχτα μέσα στίς κατακόμβες μὲ τὸ βασιλιά καὶ αὐτὸν τὸν κανάγια τὸ Γιακά; Καὶ γιὰτὶ σφύριξες;.. Στοιχηματίζω πὺς εἶναι πάλι στή μέση αὐτὴ ἡ διαβολοκασσετίνα σου. Θέλησες νὰ τὴν πάρῃς ἀπ' τὸ Σφάχτη καὶ λίγα

« Ποιὸς εἶναι »

έλειψε νάρθηκον τὰ πράγματα κακά καὶ μαύρα... ὅπως, ἄλλως τε, σπῶχω πεῖ.

Ὁ Φρέδος σιγά-σιγά θυμόταν ὅλα τὰ περιστατικά τῆς ἡμέρας αὐτῆς καὶ καταλάβαινε πὼς ὁ δάσκαλός του εἶχε δίκιο.

—Ὅχι!.. Δὲ χωροῦσε δισταγμός!.. Ἐπρεπε νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικὸ του στὸ Φιδέ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ὑποστήριξή του, ἄλλοιως δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὰ ἐγγάλῃ πέρα' κι' ἐξω ἀπ' αὐτό, θὰ κινδύνευε κι' ὁ 'Ιουλιανός.

—Φιδέ, εἶπε, σταθῆκατε πάντα καλὸς γιὰ μένα κι' ἐλπίζω ὅτι μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς.

Ὁ Φιδὲς πετάχθηκε θυμωμένος.

—Κουτόπαιδο! εἶπε... Μὰ πὼς μπορεῖς ποτέ ν' ἀμφιβάλλῃς γιὰ τὴν ἀφροσύνη μου;.. Ἀγνοοῦναι, παιδί μου, πὼς ἦμουν ὁ στενότερος φίλος τοῦ πατέρα σου;.. Εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιάσω καὶ τὴ ζωὴ μου γιὰ τὸ παιδί τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ἀγαποῦσαι κι' ἐθαύμαζα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμον!

Ἡ εἰλικρινὴς αὐτὴ δήλωσις ἐδίωξε καὶ τὶς τελευταῖες ἀμφιβολίες τοῦ Φρέδου. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ διηγῆται μὲ λεπτομέρειες τὴν ἱστορία τῆς κασσίνης καὶ τῶν χαρτιῶν, ποὺ εἶχε μέσα, τὶς δολοφονικὲς ἀποπειρὲς κατὰ τοῦ 'Ιουλιανοῦ Μεσονύχτης, τὴ συνομιλία ποὺ εἶχε ἀκούσει στὸ σπίτι τοῦ Δισδερεῖ, τὴ συμφωνία ποὺ εἶχε κάμει ὁ συνομῶτης μὲ τὸ βασιλιά καὶ, τέλος, τὸ ἐπεισόδιο τοῦ ἀμαξιοῦ ποὺ τὸν ἐρρίξε κι' ἔδωσε ἐτσι τέλος στὸ κυνήγι του.

Ὁ Φιδὲς ἄκουσε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὴ διήγησιν αὐτή. Ἀφῆσε ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, ὅταν ἄκουσε γιὰ τὸ σπιτάκι τοῦ σκύλου καὶ γιὰ τὸ κουτί ποὺ ἦταν πίσω ἀπ' τ' ἀμάξι· ὅταν ὅμως τὸ παιδί τελείωσε τὴ διήγησίν του, ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ κούνησε σοβαρὰ τὸ κεφάλι.

—Σύντροφε, εἶπε ἀργά, σὰ νὰ ζύγιζε κάθε του λέξη... Καταπιάστηκες σὲ δουλειὰ διαβολομένη!

—Μπορεῖ, ἔκαμε ὁ Φρέδος, πάντως ὅμως πρέπει νὰ τὴ βγάλω πέρα. Πρέπει δίχως ἄλλο ὁ 'Ιουλιανὸς Μεσονύχτης νὰ πάρῃ τὴν περιουσία του καὶ τ' ὄνομά του. Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα καὶ θὰ τὸ κατορθώσω.

—Ἄν δὲν προλάβουν καὶ σὲ ξεμπερδέφουν! ἐξακολούθησε σοβαρὰ ὁ κακούργος. Γιὰ τὴν ὥρα, νὰ ποιά εἶναι ἡ κατάσταση! εἶσαι «μαρκαρισμένος». Ἐρεῖς τί σημαίνει στὴν Ἑταιρία τῆς Μαύρης Μάσκας «μαρκαρισμένος»; Σημαίνει ὅτι ὁ βασιλιάς σ' ἔχει ὑποδείξει στοὺς πιστοὺς του γιὰ νὰ σὲ ξεμπερδέφουν. Ὅπου κι' ἂν βρισκεσαι, ἀκόμα καὶ δὴ χάμω, νὰ ἔρῃς πὼς σὲ περιμένει ἐν ἀπρόοπτο, μιὰ δολοφονικὴ ἀποπείρα... Εἶσαι «μαρκαρισμέ-

νος» ὅπως εἶναι κι' ὁ φίλος σου ὁ 'Ιουλιανός. Γιὰ τὸ ἔσπασε τὸ σφυρί του, γιὰ τὸ ἔπεσε στὰ πόδια του ἡ τροχαλία καὶ γιὰ τὸ, τὴν ὥρα τούτη, κανεὶς δὲν ξέρει ἂν εἶναι ζωντανός ἢ σκοτωμένος, ἐλεύθερος ἢ φυλακισμένος.

Ὁ Φρέδος πετάχθηκε ἀπάνω.

—Τί μοῦ λέτε κει! φώναξε. Θὰ πάω κίβλας νὰ τὸν εἶδω.

Ὁ κακούργος ἔπιανε τὸ παιδί ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸ κάθισε μὲ τὸ σταυρὸ στὴν καρδιά του.

—Ἀρκετὲς τρέλλες κι' ἀπρονοήσιες ἔκαμες ὡς τώρα, τοῦ εἶπε ἐπιταχυντικά. Μοῦ ζήτησες τὴν ὑποστήριξή μου, σοῦ τὴ δίνω, μὲ τὸν ὁρὸ ὅμως ὅτι θὰ μ' ἀκούσης καὶ δὲν θὰ κάνῃς πιά τοῦ κεφαλιοῦ σου. Γιατί, ἄλλοιως, θὰ παύσῃς τὴ ζωὴ σου χωρὶς καμμὴν ὠφέλεια γιὰ κείνους ποὺ θέλεις νὰ βοηθήσῃς.

Ὁ γιὸς τοῦ Δουρμπάν ἀναγνώρισε πὼς ὁ Φιδὲς εἶχε δίκιο.

«Κουτόπαιδο!..» (Σελ. 286, στ. α')

—Καλά, εἶπε... Σὰς ἀκούω. Πέστε μου τί πρέπει νὰ κάμω καὶ θὰ τὸ κάμω. Ἰκανοποιημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεση, ὁ κακούργος συνέχισε τοὺς συλλογισμούς του:

—Μὲ λίγα λόγια, ἔλεγε, δὲ θὰ ὀπῆρε ἐλπίδα σωτηρίας, ἂν ὁ Σφάχτης εἶχε ὅλη τὴν ἐπιρροή ποὺ εἶχε ὁ πατέρας σου κι' οἱ προκατόχοί του. Ὡς τώρα, ἄνθρωπος «μαρκαρισμένος» ἀπ' τὸ βασιλιά τῆς Μαύρης Μάσκας, ἦταν ἄνθρωπος χαμένος... Δὲ γλύτωνε ποτέ! Εὐτυχῶς γιὰ σένα, ὑπάρχει ἐνὰ εὐνοϊκὸ σημεῖο, ἐνὰ μοναχά: Ὁ Σφάχτης δὲν κατορθώνει νὰ γίνῃ δημοφιλὴς καὶ στὴν ἑταιρία μας ὑπάρχουν δυὸ κόμματα: οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Σφάχτη κι' οἱ ἀντιπολιτευόμενοι. Ἄν, ἀνάμεσα στοὺς ἱππότες ποὺ ἔτρεξαν στὸ σφυρίγμά σου, ὁ βασιλιάς δὲν εἶχε γνωρίσει καὶ πολλοὺς ἀντιπολιτευομένους ποὺ μεθαύριο θὰ τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι ἐσκοτώσε τὸ Φρέδο Δουρμπάν, ἐνῶ εἶχε τὴν ἀσημένια σφυρίχτρα, δὲ γάβρηνες ζωντανὸς ἔπ' εἰς κατοκόμεις, ἄκου με ποὺ στὸ λέω. Μὰ ὁ βασιλιάς δὲ θέλησε νὰ

δώσῃ ἀφορμὴ νὰ ξεσπάσῃ ἡ ἀγανάκτηση ποὺ σιγοκίσει γύρω του. Φοβᾶται ἐμένα, τὸν Γάτουλα, κι' ὅλους τοὺς παλιούς φίλους τοῦ πατέρα σου. Γιὰ τὸ σάφησε νὰ φύγῃς ζωντανός.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀποκοιμώμαστε μ' αὐτὲς τὶς ἐλπίδες: ἂν δὲν ἐτόλμησε νὰ σὲ σκοτώσῃ μπροστὰ σ' ὅλους, σὲ «μαρκάρισε» ὅμως σὲ μυστικὴ συνάθροιση κι' οἱ ὀπαδοὶ του, τὴ στιγμὴ αὐτή, ὠρισμένως σὲ ζητοῦν γιὰ νὰ σὲ ξεμπερδέφουν. Εὐτυχῶς εἶμαστε ἡμεῖς ἐδῶ, ἡμεῖς οἱ παλιοί, οἱ ἀληθινοὶ ἱππότες, ποὺ ἔχουμε ἀποφασίσει νὰ ξεφορτωθῶμε αὐτὸ τὸ βασιλιά, ποὺναι ἀνάξιος γιὰ τὴν ἑταιρία μας, κι' ἡμεῖς θὰ σὲ ὑπερασπίσουμε.

Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς τελευταῖες μας συνεδριάσεις, λάβαμε ἀποφάσεις σοβαρὲς, ποὺ σ' ἐνδιαφέρουν. Συμφωνήσαμε ὅτι, στὶς ἐκλογὲς ποὺ θὰ γίνουν σὲ δεκαπέντε μέρες, θὰ βγάλουμε βασιλιά ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἔχει κάμει τὸ ἐπικερδέστερο κόλπο. Γιὰ τὸ τὸ λόγο ὁ Σφάχτης βάζει ὅλα του τὰ δυνατὰ νὰ πετύχῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ καρμπονάρο. Ἄν, ἀπὸ σήμερον ὡς τὶς 25 Μαΐου, τοιμήσῃ τὶς πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ πὼς θὰ ξαναβῇ βασιλιάς. Ἄν ὅμως δὲν κατορθώσῃ νὰ βγάλῃ πέρα αὐτὴ τὴ δουλειὰ, πολλοὶ ἄλλοι ἱππότες, ἐγὼ λογουχάρη, θάχουνε περισσότερες πιθανότητες νὰ κρατήσουν στὰ χέρια τους τὸ βασιλικὸ στίλετο.

Ὁ Φρέδος εἶχε ἀκούσει κάπως ἀνυπόμονα τὶς μακροσκελεῖς αὐτὲς ἐξηγήσεις.

Καὶ ρώτησε τὸ Φιδέ:

—Εἰγώ, τελοσπάντων, τί πρέπει νὰ κάμω;

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησε ὁ Φιδὲς. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ κρυφθῇς, νὰ μὴ φαίνεσαι πουθενά· γιατί ἂν ἐξακολούθησες νὰ βρίσκεσαι στὸ δρόμο τοῦ βασιλιά ἢ τῶν ὀπαδῶν του, νὰ εἶσαι ἐξέθλιος πὼς σὲ λίγες μέρες θάσαι σκοτωμένος.

—Νὰ κρυφθῶ, νὰ μὴ φαίνωμαι, πολὺ καλὰ. Μὰ ἐν τῷ μεταξύ ποῖς θὰ πάρῃ ἀπ' τὸ βασιλιά τὰ χαρτιά τοῦ 'Ιουλιανοῦ; ποῖς θὰ τὸν προστατεύσῃ ἀπ' τοὺς κακούργους, ποὺ ἔχουν βαλθῇ νὰ τὸν σκοτώσουν κι' αὐτόν;

Ὁ Φιδὲς σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα εἶπε:

—Ὁ φίλος σου, ἂν δὲν εἶναι τώρα πιά ἀργά, πρέπει νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερον, νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Παρίσι, νὰ πάῃ στὴν ἐξοχὴ, νὰ κρυφθῇ σ' ἐνα μέρος, ποὺ νὰ μὴ τὸ μάθῃ κανεὶς.

Ἡ λύση αὐτὴ δὲν ἱκανοποίησε ὅλο-τελα τὸ Φρέδο.

(Ἐπείτα συνέχεια)

KIMON ALKIANIS

Τὸ ὄνομα ποὺ βλέπετε κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ ποίημα, σὰς εἶναι ἄγνωστο. Ὁ κ. Μιχαὴλ δὲν ἔχει δημοσιεύσει ποτέ, οὔτε στὴ «Διάπλαση» οὔτε ἴσως ἄλλου. Γράφει ὅμως ὠραϊότατα. Κι' αὐτό, ποὺ μοῦ τὸ διάβασε μιὰ μέρα, μοῦ ἔρεσε τόσο πολὺ, ὥστε τὸν παρακάλεσα νὰ κάμῃ μιὰ ἐξαίρεσιν καὶ νὰ μᾶψῃ νὰ τὸ δημοσιεύσω. Τὶ ὠμορφό ποὺ εἶναι! τὴ ἀληθινὰ συγκινητικὴ! καὶ τὴ ἐντύπωση ποὺ θὰ κάνῃ μὲ μιὰ ὥρα, ταιριαστὴ, δραματικὴ ἀπαγγελία! Ὁ κ. Μιχαὴλ τὸ ἐνέπνευσεν ἀπὸ ἐνα θλιβερό περιστατικὸ τῆς ἰδίας του οἰκογενείας. Ἡ ἀδελφὴ του χωρὶς νὰ ξέρῃ ἀκόμα πὼς ὁ ἀντρας τῆς εἶχε σκοτωθῇ στὸ Μέτωπο, τῆς τῶκρυναν τῆς ἀμοιρῆς, πηγαινέ ἀκόμα μὲ τὸ παιδάκι τῆς στὸ ἐκκλησάκι καὶ πρὸςευχόταν γιὰ τὴ ζωὴ του καὶ τὸ γρηγορὸ του γυρισμό. Κι' ὁ πόνος τοῦ ἀδελφοῦ ἔαυτο τὸ σπαρακτικὸ θέαμα, ἀποκρυσταλλώθηκε στ' ὠραῖο αὐτὸ ποίημα, —δάκρυο διαμάντι ἀληθινό.— Σ. Τ. Δ.

ΑΝΗΞΕΡΗ ΧΗΡΑ

[Δραματικὸ ποίημα, γι' ἀπαγγελίαν]

Μιὰ μητέρα, στοῦ γιοῦ της κρατώντας τὸ χέρι μιὰ λαμπάδα μεγάλη, σὰν κρίνον λευκὴ, σὲ ξωκλήσι ἀργὰ πρόχωρεῖ, στὴν Παρθένα τὴ φέρει.

Μὲ τὰ πόδια βαριά, τὴν ψυχὴ κουρασμένη, περπατᾷ ἢ τραβιέται ἀπ' ὀδύνη χέρι;... Τὸ μυαλό της θλιμμένο πετᾷ σ' ἄλλα μέρη καὶ τὸ δρόμο ἀμύλητη, ξένη, διαβαίνει.

Τρεῖς χρόνια, τραβώντας τὸν ἴδιο τὸ δρόμο, τὴ χαρὰ ἀναζητᾷ σ' ἐποχὴ περιμένη. Τὸ γοργὸ γυρισμὸ της μὲ θάρρος προσμένει ἀπ' τὸ Θεῖο τὸ Νόμο.

...Ὡ γλυκὲς παρηγόριες, τῆς Χθὲς ἡ εἰκόνα καὶ τῆς Αὔριο ἡ Ἐλπίδα, ἀκριβὸς καταφύγι τῆς ψυχῆς ποὺ τὸ Σήμερον μαῦρο τὴν πνίγει. Ἡλῖος σ' ἀγριο χειμῶνα!

...Δὲν τῆς φεύγουνε λόγια θλιμμένα. Μονάχα τῆς θολώνει ἡ ματιά καὶ τ' ἀχειλὶ τῆς τρέμει σὰν τὸ κίτρινο φύλλο ποὺ τὸ δέρνουν οἱ ἀνέμοι. Δὲν μιλοῦν κι' αὐτὰ τάχα;..

Ἐκεῖ δίπλα ὁ μικρός, σὰν ἀθῶο ἀγγελούδι μὲ τὰ μάτια γλυκὰ σηκωμένα ψηλά, τὸ χεράκι σηκώνει κι' ἐνα ἄσπρο λουλούδι στὴν εἰκόνα κολᾷ.

—Φύλαξέ μου, χρυσὴ Παναγίτσα, τῆς λέει, τὸ μπαμπά μου καὶ φέρον' κι' ἐγὼ νὰ τὸν νοιώσω, ποὺ δὲν ἐφυγε, μ' ἄφησε τόσο δά, τόσο! νὰ χαρῇ κι' ἡ μαμά μου ποῦ, κοίτα, πὼς κλαίει!...

...Μὰ ἐκεῖ πάνω, στὴ μάχη, ὁ Χάρος διαβαίνει καὶ μὲ ἄγρια χαρὰ, στῆς ζωῆς τὸ περβόλι τὸν ἀνθὸ του θερίζει... Σφυραίνει ἐνα βόλι... Ἐνας βόγγος ἀκούεται... Ἐνας νέος πεθαίνει...

...Κι' ἐνα ἄσπρο μικρὸ πειταλούδι, ἀπὸ πέρα, στὴν τρεμάμενη λάμψη τοῦ ἄσπρου κερικοῦ καὶ στὸ ἄσπρο λουλούδι τοῦ ἀθῶου παιδιοῦ, φτερουγίζει... Μὴν εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα;...

Καὶ μ' ἐλπίδες γυρίζουν. Ἀλοῖ!... Κι' ἐκεῖ πέρα ἡ ἐκκλησιά μέσ' στὶς φλόγες τοῦ ἡλίου ποὺ γέρνει τοὺς κοιτάζει βουβή. Λὲς κι' ὁ πόνος τὴν παίρνει στὴ θαυρία τοῦ ὀρφανοῦ μὲ τὴ χήρα μητέρα!...

ΠΑΝ. Λ. ΜΙΧΑΗΛ

Η ΜΑΝΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 259)

Ὅσο μαζεύονταν ἡ ὑπηρεσία, ὁ Γιώργης ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του καὶ πῆρε ἀπὸ τὴ σάκκα του ἐνα μικρὸ πακέτο μαύρη σκόνη, ποὺ τῶρα εἶχε σπῆσει. Κατέβηκε σχεδὸν ἀμέσως κι' ἔβαλε στὴ σειρά ὅλους στὸ βάθος τοῦ μεγάλου δωματίου.

Στὴν ἄλλη ἄκρην τοῦ δωματίου, ἦταν κρεμασμένος στὸν τοῖχο ἐνας καθρέφτης σὲ ὕψος ἀνθρώπου.

—Ἀφέντη μου, εἶπε ὁ Γιώργης, διατάξατε νὰ κλειστοῦν τὰ παραθυρόφυλλα καὶ στὸ σημεῖο ποὺ θὰ δώσω, καθένας νὰ περάσῃ μὲ τὴ σειρά του μὲ τὸν ἀπὸ τὸν καθρέφτη καὶ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ. Ὅταν τελειώσουν αὐτά, θάνοι-ξουν τὰ παραθυρόφυλλα καὶ στὸν καθρέφτη θὰ ἰδῇτε τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἐνόχου.

Ψιθυρὸς θαυμασμοῦ ἀκούστηκε. —Τί ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Γιώργης! σκεπτόνταν.

Τὰ παραθυρόφυλλα κλείστηκαν. Πέρασαν λίγες στιγμές. Ἐπειτα μέσα στὸ σκοτάδι ἡ φωνὴ τοῦ Γιώργη ἀκούστηκε.

—Ἐμπρός! Τὸ πέραςμα ἀπὸ τὸν καθρέφτη ἀρχισε. Ὅταν τελείωσε ὁ Γιώργης διάταξε: —Ἀνοίξτε τὰ παραθύφυλλα!

Μεγάλῃ λάμπῃ χύθηκε ἀπὸτομα στὴ σάλα κι' ὅλοι, κοιτάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, δὲ μπόρεσαν νὰ κρτήσουν τὰ γέλια τους. Μεγάλῃ μαύρῃ σημάδια τοὺς λένιαζαν τὸ πρόσωπο, στὴ μύτη, στὸ μέτωπο, στὰ μάγουλα, στὰ χεῖλια.

Ὁ Γιώργης ἐπωφελέθηκε τὸ σκοτάδι κι' εἶχε ἀλείψει τὸν καθρέφτη μὲ μαύρη σκόνη, ποὺ κόλλησε εὐκολὰ στὰ πρόσωπα τῶν ὑπηρέτων.

Ἀμέσως τὰ γέλια ἐπαψαν. Ὁ Γιώργης ἔτρεξε σ' ἐνα ψηλὸ λακέ, ποὺ τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε κανένα μαρρὸ σημάδι καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ γαλὼ καὶ μὲ δυνατό χέρι τὸν ἔσυρε ὡς τὸν καθρέφτη, ποὺ ἔδειξε τὸ ὠχρὸ καὶ παραμορφωμένο πρόσωπό του.

—Ὁ ἐνοχος, νὰ τοῦ εἶπε, δείχνον-τας μὲ τὸ δάχτυλο τὸν δυστυχισμένο, ποὺ ἔτρεμε στὰ πόδια του καὶ φαινόταν μισοπεθαμένος.

Νοιώθοντας τὴ συνειδήσιν του λίγη ἥσυχῃ ὁ ἀδελεῖος, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ μάγια, νόμισε καλὸ νὰ μὴν ἀγκαλιάσῃ τὸν καθρέφτη.

—Χάρη, ἀφέντη μου, χάρη! φώναξε. Θὰ σὰς δώσω πίσω ὅ,τι σὰς ἔκλεψα! Βεβαιώθησαν ἔτσι πὼς ἦταν ἐνοχος. Ὁ Γιώργης, ἀφοῦ ἐπαινέθηκε θερμὰ, πῆρε τὴν ἀμοιβή, ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῇ.

Κι' οἱ ὑπηρετεῖς τοῦ πλήρωσαν μὲ χρυσάφι τὰ τελευταῖα ἀντίτυπα τῆς ἀσύγκριτης ἐκείνης Μαντικῆς τέχνης, ποὺ ἔκανε τόσο θαυμάσια πράγματα.

Ἐνῶ ὅλοι ἔμειναν ἐκστατικοὶ μὲ τὴν ἐπιστήμην του, αὐτὸς μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὴν τσέπη γεμάτη, ἀπομακρυνόταν μὲ ἀξιοπρεπὲς βήμα, μαγεμένος γιὰ τὸν τρόπο ποὺ τὸν εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν στενοχωρία.

Μὰ μόλις βρέθηκε στὴν ἐξοχὴ, μακρὰ ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτο αὐτί, χαϊδεύοντας μὲ τὸ χέρι τὸ σκύλο του, ποὺ τὸν ἔπερνε μ' εὐχαρίστησιν στὶς στιγμὲς τῶν διαβάσεων γιὰ νὰ ξεμυστηρεῖ τὴν, τοῦ εἶπε:

—Ἡ γνώμη μου εἶναι, φτωχέ μου Μαύρε, πὼς ἡ τύχη εἶναι μεγάλος δάσκαλός μας σ' ὅλα καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ, μιὰ χούφτα μαύρη σκόνη κά-νει περισσότερον γιὰ νὰ στερεωθῇ ἡ ἐπὶ πόλῃ ἐνδὸς ἀνθρώπου ἀπὸ ὅλους τοὺς θαυμασίους συνδυασμοὺς τῆς ἀμύλητης αὐτῆς Μαντικῆς τέχνης, ποὺ ὥστόσο μοῦ στοίχισε τόσοι κόποι γιὰ νὰ τὴν γράψω!

(Μετάφραση) ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

'Αγαπητοί μου,

Ν ήμουν από τους ευτυχισμένους εκείνους που έχουν «το δικαίωμα της έκλογής», θα διάλεγα για παντοτινή διαμονή μου μια μικρή επαρχιακή πόλη και μένο κάπου - κάπου θάρχόμουν στην πρωτεύουσα. Έχει βέβαια και τα καλά της η μεγάλη πόλη, αλλά ποδ είναι αδύνατο να τα βρή κανείς στη μικρή. Τα πληρώνει όμως ο κάτοικος με άλλες στέρσεις που, με την αλήθεια, και πολλές είναι και μεγάλες. Παραδείγματος χάριν, δεν έχει τόπο, εδρωχώρα, άερα, νερό, άνεση, γαλήνη κι ήσυχια (εκτός αν κατοική σε μεγάλο με κήπο ή σε βίλλα των περιχώρων). Δεν έχει καλά και άφθονα τρόφιμα, στερείται το άγνθ γάλα, το γνήσιο βοούτο, το φρέσκο χόρτο και το δροσερό φρούτο. Όλ' αυτά, στη μεγάλη πόλη, έρχονται από μακριά, νοθευμένα. Αλλά και γνήσια όταν είναι, φυλάγονται και μπαγιατεύουν. Προπάντων τα φρούτα.

Στην Αθήνα, άξαφνα, είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να πιτύχη κανείς φρούτο της ώρας και της προκοπής. Θα είναι ή άγουρο ή σάπιο. Μα και γινωμένο όταν είναι, πρώτα θα αισθανθ κανένας τη μουχλίλα του υπογείου, όπου το είχαν για να γίνη, κι έπειτα τη ρυτική του εωδία, κι αυτή άλλοιωμένη. Αφίνω τώρα τη φοβερή ακρίβεια, που κάνει άπρόσιτα τα φρούτα στον περισσότερο κόσμο. Και όμως τα φρούτα, ύστερ' από το γάλα, είναι ό,τι καλύτερο μάς έδωσε ο Θεός για να τρώμε.

Μικροί και μεγάλοι, παιδιά και γέροι, γεροί και άρρωστοί, τα χρειάζονται όπωσ και τον άερα. Είναι τροφή, τροφή και φάρμακο. Τρέφουν, δυναμώνουν το σώμα και το μυαλό, θεραπεύουν άρρώστειες, προλαμβάνουν άλλες. Μόνο με γάλα και με φρούτα, θα μπορούσε κανείς να τρέφεται στην εντέλεια και να είναι ο πιο γερός άνθρωπος του κόσμου!

Κι' αν αυτές είναι οι πολότητες, οι εδεργαικές, οι σωτήριες ιδιότητες των φρούτων, πήςτε μου σεις αν είναι ευτυχία να κατοική κανείς σε μια μεγάλη πόλη, όπου δεν δρέσκονται παρά, σε άφθαστες τιμές, φρούτα άγουρα, σάπια ή μπαγιατικά. Ποιό καλό, άπ' όσα προσφέρει ή μεγάλη πόλη, θάταν αντίσταθμισμα σε τέτοια στέρηση; Το ήλεκτρικό τράμ, το ήλεκτρικό φώς, το ήλεκτρικό κουδούνι; Χάρισμα της!

Το Μουσείο, ή Πινακοθήκη, ή Βιβλιοθήκη, το θέατρο, το Πανεπιστήμιο; Μα το σοφό ρητό λέει: primum vivere, deinde philosophare, — πρώτα να ζής κι ύστερα να φιλοσοφής. Και πώς να ζής με τα έλεεινά αυτά τρόφιμα που παρέχει ή μεγάλη πόλη, πώς να ζής χωρίς γάλα, βοούτο, λάδι, τυρί, αόγα, χόρτα, φρούτα;..

Το ξαναλέω: προπάντων φρούτα. Πάντα συλλογίμαι πώς αν ή εργασία μου δεν με ανάγκαζε να μένω όλο-χροנית στην Αθήνα, θα περνούσα τα δέκα δωδέκατα του χρόνου στην επαρχία μου. Αν θέλετε μάλιστα, λογίζομαι κακότυχος, μόνο γιατί ή τόχη μου έδωσε μια εργασία, που μου άφαιρεί το δικαίωμα της έκλογής. Αλλά τη σκέψη αυτή, την πικρή, την κάνω προπάντων τώρα, την εποχή των φρούτων. Γιατί θυμάμαι τα φρούτα που χαιρόμουν άλλοτε στη μικρή μου πατρίδα. Τι ευτυχία, παιδιά μου! Αλλωστε την έχετε καλά όσοι ζήτε σε μικρή πόλη, σε χωριό, σε έσοχή. Μόνο για όσους γεννήθηκαν στην Αθήνα και μεγάλωσαν έδω χωρίς ναπομακρυνθούν ποτέ, άρκοῦμαι να πω μόνο για τα σταφύλια. Στην πατρίδα μου, τα σταφύλια έρχόνταν κάθε πρωί από τζμπέλι, κομμένα πρό μιας μόλις ώρας. Δεν τα θεωρούσαμε φαγώσιμα, παλά ως το βράδυ. Αν έμεναν την άλλη μέρα, ήταν πιά μπαγιατικά. Και τα δίναμε στους ζητιάνους ή τα πετούσαμε. Έδω, θεωρούνται ακόμα φρέσκα σταφύλια κομμένα πρό πέντε ημερών και σιδιαγμένα στα καλάθια ή κρεμασμένα στα τοιγέλια του μινάδικου!

Αν στη ζωή σας θα είσθε τόσο καλότυχοι, ώστε να έχετε «το δικαίωμα της έκλογής», θα σάς δώσω μια συμβουλή και να τη θυμηθήτε: Μην άποφασίζετε ποτέ να εγκατασταθήτε σε μια μεγάλη πόλη για πάντα. Προτιμήστε μια πόλη μικρή, ένα χωριό, και προπάντων την πατρίδα σας. Για πολλούς λόγους, για πολλούς... Η πρωτεύουσα δεν είναι καλή, παρά για να την επισκέπτεται κανείς κάθε τόσο, να βλέπη τζιθιοθέατά της, ναλλάζή λογοζωή, να διασκεδάζή. Έπειτα όμως να ξαναγυρίση στη γωνίτσα του και να εξακολουθή την ώραία κι' ευτυχισμένη του ζωή. Το ξέρω, πώς όλοι δεν θα μπορούν να το κάνουν αυτό. Όπως τώρα δεν μπορώ εγώ. Αλλά το λέγω μόνο για εκείνους που θα μπορούν. Η μεγαλύτερη άνοησία που θάκχαν αν-τοι στη ζωή τους, κι' ή μεγαλύτερη άδικία κατά του έαυτού τους και των δικών τους, θάταν αν έρχόνταν χωρίς λόγο, χωρίς άπόλυτη ανάγκη, να εγκατασταθούν στην πρωτεύουσα, μόνο και μόνο για να λέγονται πρωτεύουσάιοι...

Σας άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATCUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΔ'. (Συνέχεια)

—Ναί, μά ο Κουτουριέ θα το μάθη και θα έκδικηθή. Φυλαχθήτε, σάς λέγω. Εγώ δέ, άνακατεύομαι.

«Δεν άνακατεύεται! σκέφτηκε ή Διονυσία, ποδ άκουσε άκούη. Α! γιατί να μην έχη λίγο θάρρος αυτός ο άνθρωπος! θα μου έδινε χέρι. Και οι δύο μας θα γλυτώναμε τον πατέρα. Πρέπει όμως να με βοηθήση. Δεν έχουν κανένα δικαίωμα ν' άφίνουν έτσι να χάνονται οι άθωοι. Θα περιμένω να φύγουν οι άλλοι και να φανώ μπροστά του. Θα τον παρακαλέσω. Πρέπει να έμποδισή το κακό να γινή!»

—Χρειάζονται θύματα για πράξεις, μα! είπε ο ψηλός Δουμπουκ σπρώχνοντας την καρέλλα του. Έμπρός. Αποφασίστηκε.

Η Διονυσία άκουσε άμέσως ένα θόρυβο από καρέκλες που μετατοπίζανε και βήματα που μάκραιναν. Το φώς του μαγχιού ποδ φωτίσε το δωμάτιο έσύωσε ξαφνικά και οικίς φανήκανε ποδ περπατούσαν έξω στο δρόμο.

Η Διονυσία χτύπησε σιγά την πόρτα, έπειτα δονατώτερα. Φώναξε. Τιποτα. Ο κάπηλας δεν ήταν πιά εκεί. Πήγε να ιδή χωρίς άλλο από μακριά τι θα κάνουν οι σύντροφοί του.

—Ποδ να πήγε; Να μπορούσα να τον προσφθίσω! σκέφτηκε ή Διονυσία. Στο άνημετάξυ όμως οι άλλοι θα προχωρήσουν, θ' άρχίσουν και θα άποταλειώσουν το κατακείμεν έργο τους. Και ο πατέρας, ή μητέρα και ο άδελφός μου είναι στην κάτω κάμαρα, εκεί ποδ θα βάλουν τη βόμβα!

«Τι να κάμω; Να ζητήσω βοήθεια; Όχι, καλύτερα να είδοπιτήσω πρώτα τους δικούς μου.»

Και ή Διονυσία περνά τρέχοντας άπό τα γειτονικά πελιδία και μπαίνει μες στη σάλα του σπιτιού των. Ο άδελφός της είχε κιόλα άνε ή να πλαγιάση. Ο πατέρας της άναγκυόταν σε μια πολυθρόνα και ή μητέρα της έδιπλωνε το ράφιδό της, για να πάγη κι' εκείνη να κοιμηθή.

—Νόμιζα πώς δε θα γύριζες πιά, Διονυσούλα, της είπε ή μητέρα της. Μα... τι πρόσωπο τρομαγμένο ποδ έχεις! Τι τρέχει;

—Δεν είναι τίποτε. Αδτές οι φασαρίες της άπεργίας.. όλο γι' αυτά μιλούν και είναι τόσο τρομακτικά!.. Πρέπει ν' ανείξης να πλαγιάσης, μαμάκα, είναι άναγ. Και να πάρης και τον πατέρα. Αμέσως... Πρέπει.

—Μα πώς μιλάς έτσι; Σάν να ήταν μεγάλη δια!

—Είναι δια, μητέρα. Οι γειτόνοι...

—Τι; Μήπως σκοπεύουν να μας έλθουν; Σού είπαν τίποτε;

—Ναί, θα έλθουν. Και άμέσως μάλιστα.

—Τώρα δά. Για να μιλήσουν για την άπεργία βέβαια. Δέ μου άρέσουν οι κουβέντες τους. Και αν τους δεχθούμε ένα βράδυ, πρέπει να εξακολουθήσωμε και κατόπι. Έλα, Εδγένη, λέγει στον άνδρα της, πάμε να πλαγιάσωμε. Έρχεσαι;

—Αχ! άνεβάτε, πατέρα, άνεβάτε να πλαγιάσετε, παρακαλέσε και ή Διονυσία.

Ήταν ή πρώτη φορά, από τότε ποδ είχε πάει στο μεταλλείο, ποδ μιλούσε στον πατέρα της.

Εκείνος είχε μισοκοιμηθή, χωμένος μέσα στην πολυθρόνα και ή όμιλία της γυναίκας του με την κόρη του δεν τον είχε ξυπνίση.

Όταν όμως άκουσε την Διονυσία να τον παρακαλή με τόσο θερμή να πάη να πλαγιάση, άνοιξε καλά τα μάτια του, σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε την κόρη του με έκπληξη.

—Σας παρακαλώ, πατέρα, άνεβάτε να πλαγιάσετε, εξακολουθούσε ή Διονυσία.

Και ή κυρία Κουτουριέ παρακάλεσε και κείνη. Ανώφελα όμως. Και για να μporέση να διορθώση τα πράγματα, είπε στην κόρη της:

—Πιξε κανένα κομμάτι στον πατέρα σου και θα άνεβή κατόπι να κοιμηθ άμέσως.

—Ναί, ναι! μουρμούρισε ο Κουτουριέ, ποδ ξανάπεφτε στον ύπν. Πιξε μου κανένα κομμάτι.

—Μα οι γειτόνοι, ποδ θάρθοῦν...

—Οί γειτόνοι; ρώτησε μηχανικά ο Κουτουριέ, χωρίς να ξέρη κι' αυτό; καλά - καλά σε ποιόν άποκρινότανε. Βάλε την άμπάνα. Δέ θάνοιζουμε και θα νομίσουν πώς δεν τους άκούσαμε άπό τη θουή του πιάνου.

Και λέγοντας αυτά, έκοίταξε με β έμμα έκφραστικό το πιάνο και περιέμενε να το παίξουν τη μουσική ποδ τοδ όποσγέθηκαν.

Κάθε αντίσση πιά ήταν περιττή, ή Διονυσία δεν είχε άλλο να κάμη: Η να τοδ μαρτυρήση ότι άκουσε για τη συνωμοσία, ή να τ ν άπακούση.

Ήςε - ως αν τοδ έλεγε τι σκοπό είχαν οι άπεργοί, ο πατέρας της, γενναίος όπως ήταν, θάνοιγε την πόρτα και θα ριχνότανε πάνω στους άθλιους.

Αλλά πόσο ήταν αυτοί; Και θα βρισκόταν άνάμεσά τους, ένας καν, ο ταδεονάρης, για να όπερασπύθ τον πατέρα της; Πολδ άμφίβολο!..

Λοιπόν; Να είδοποιήση τη μητέρα

της; Θα κατέβαινε κάτω και δε θ' άφινε ούτε μια στιγμή τον άνδρα της. Και έτσι θα όπληρχαν δύο θύματα αντί ένα.

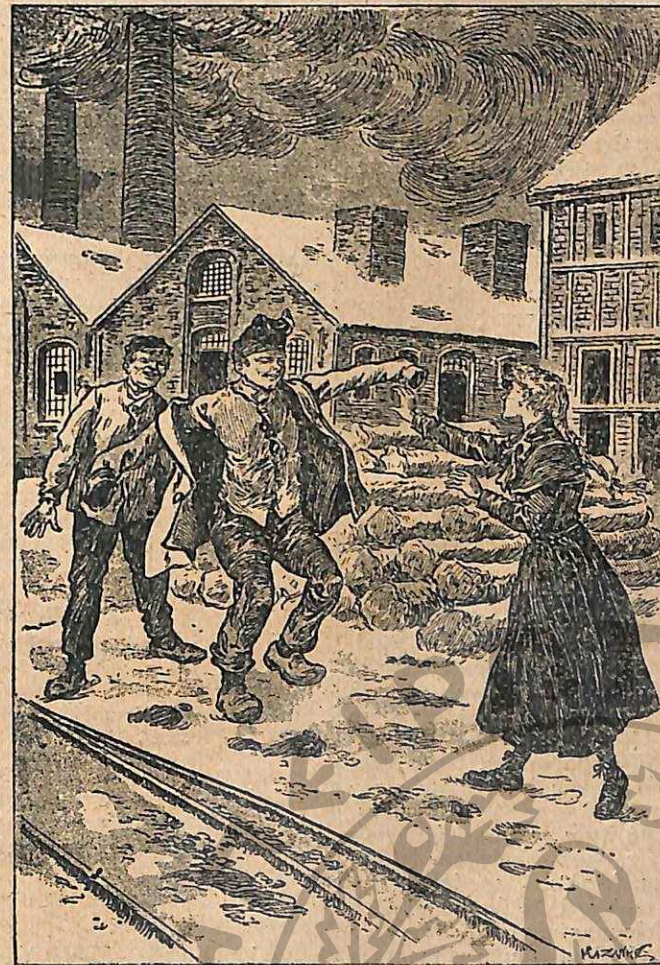
Όχι, όχι. Δέ θάλεγε κανενός τίποτε. Έκείνη θα έμενε εκεί, αυτή θα ήταν ο φύλακας του σπιτιού.

«Κι' άφού πρέπει να πεθάνουμε, ως πεθάνουμε τοδλάχιστο παίζοντας πιάνο!..»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΕ'.

Η τελευταία στιγμή

Η Διονυσία κάθησε μπρός στο πιάνο

«Τι άστεῖος ποδ ήταν έτσι μασκαμένος!..» (Σελ. 181, στ. α')

και άρχισε να πίζη μια σονάτα. Ο πατέρας της άνοιξε τα μάτια και της χαμογέλασε. Γι' αυτόν τώρα είναι ή αληθινή άνάπαυση, είναι ή βραδυή ώρα ποδ ή κόρη του κάνει τα δάχτυλά της να τρέχουν άπαλά επάνω στις νότες, ή ώρα ή γλυκεία όπου λησμονά τις λύπες του, θάπτει τις άγωνίες του, ξαναπαίρνει καινούργιες δυνάμεις. Η ώρα ποδ τον άποκοιμίζει να νορμίζωντας τον γλυκά, σαν σ' ένα ήμερο δειρο ποδ διαδέχεται τον φρικτό έφιαλη της ημέρας.

Τα δάχτυλα της Διονυσίας παίζουν άπόψε με όπερβολική νευρικότητα. Τα μάτια της ούτε κοιτάζουν καν το τραδίο και τις νότες. Πηγαίνουν μια

στον πατέρα της και μια στο πιάνο. Αχ! πώς άργεί να κοιμηθ άπόψε! Και όσο άργει εκείνος, τόσο διάζονται οι άλλοι στην καταχθόνα έργασία τους. Και κείνη ποδ περιμένει να κοιμηθόῦν πρώτα και ύστερα να έτοιμάση την άμυνά της! Γιατί πρωτότερα τίποτα δεν μπορεί να κάμη. Είναι σαν μια φυλακισμένη, άναγκασμένη να παίζη μουσική, ενώ έξω έτοιμάζεται ή καταστροφή της.

Τέλος. Να ποδ άρχισε να άνασαινη τακτικά. Είναι ώρα. Και γρήγορα, γιατί αυτοί οι κακοήργοι έσως ήλθαν κι' όλα έξω από την πόρτα.

Και ίσα - ίσα πίσω από την πόρτα αυτή, άποκοιμήθηκε ο Κουτουριέ μέσα στην πολυθρόνα του. Και από την πολυθρόνα ως την έξωπορτα μόλις είναι τρία μέτρα!

Ο σκοπός της Διονυσίας είναι πώς να έμποδισή τη βόμβα να φθάση τον πατέρα της. Γι' αυτό πρέπει να γεμίση όλο το διάστημα ποδ χωρίζει τον άθωο από τους κακοήργους, με διάφορα μικροπράγματα, ώστε ή έκρηξη να καταστρέψη αυτά τα ευόδια και να μη φθάση το θύμα ποδ σπμάδεσε.

Φθάνει μόνο να μη βάζανε τη βόμβα έξω από το παράθυρο. Γιατί τότε δε θα μπορούσε τίποτα να κάμη.

Ήταν όμως βέβαιη πώς στην πόρτα θα την έβάζαν. Αδτό, το θυμότανε καλά, σιγητήθηκε πολύ στο καπηλειό. Γιατί ο ταβερνάρης, ποδ έβλεπε καλά κάθε βράδυ ποδ συνήθιζε να κάθεται ο Κουτουριέ, μετά το φαγητό, τους είχε πη:

—Περιορισθήτε να τους τρομάξετε μόνο. Βάλετε τη βόμβα κάτω από το παράθυρο. Θα πέσουν τα παντζούρια, θα πάρουν φωτιά οι κουρτίνες, δε θάχετε όμως θύματα!

—Όχι! όχι! είχαν άποκριθ τότε οι άλλοι με λύσσα. Αδτό δε μάς άρέσει.

Και όσο επέμενε ο ταβερνάρης, τόσο εκείνοι μεθυσμένοι από πιστό και λόγια στερεωνόνταν στην άπόφασή τους, να βάλουν τη βόμβα στην έξωπορτα.

Από την πόρτα λοιπόν έπρεπε να προφυλάξη τον πατέρα της.

Η Διονυσία άφησε το πιάνο της σιγά - σιγά, παίζοντας μερικές νότες ποδ ξεφυχούσαν άπαλά, γιατί ή άπότομη σιγή μporόσε να ξυπνίση τον πατέρα της.

Με μεγάλη προσοχή και χωρίς θόρυβο, πήρε τις τάβλες του τραπέζιου.

(*Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

